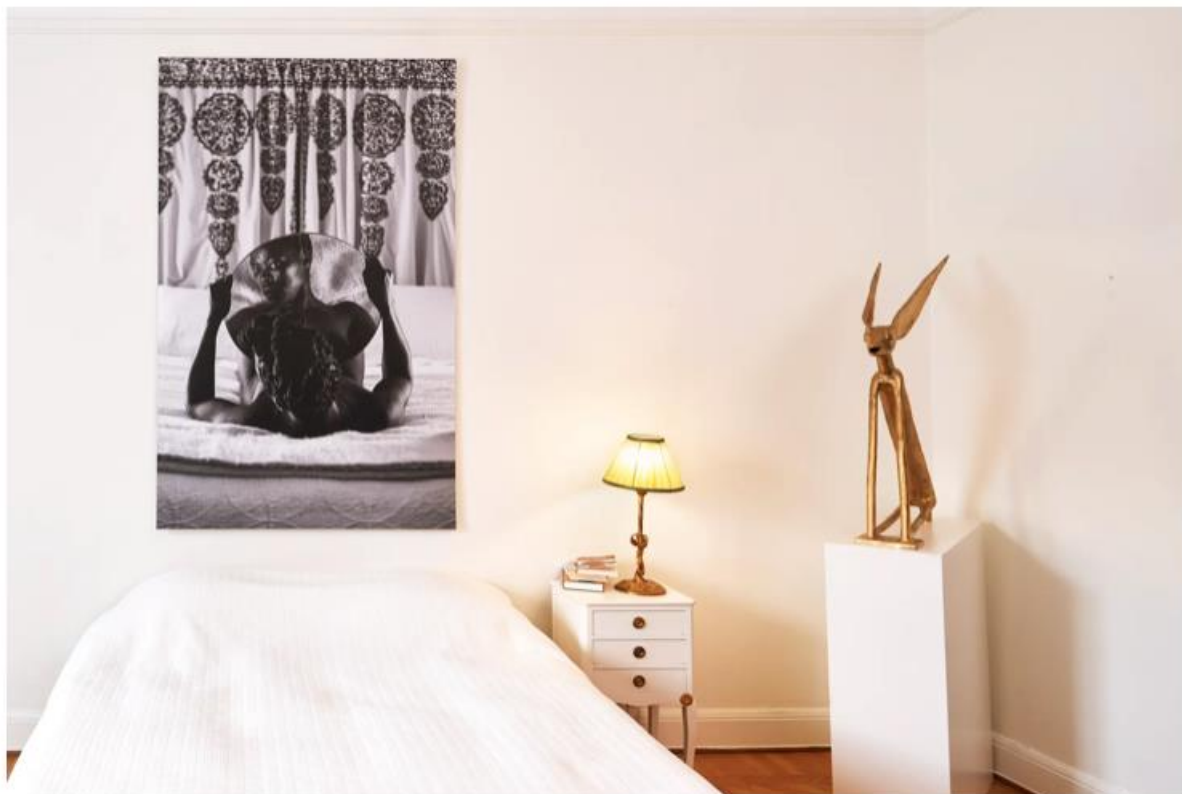

Recension Konstutställningar

”Rock my soul II (Stockholm)”

Fabulös konstmix från afrikansk diaspora

Zanele Muholi, "Bona, Charlottesville" hänger ovanför sängen. Till höger står Theresa Traoré Dahlbergs skulptur "Haren Hakil". Foto: Carl Henrik Tillberg

Höstens mest spännande utställning visas i en privatbostad på Östermalm. Temat är svart självkänsla, såväl inom kultur som politik. Här medverkar världsnamn på den internationella konstscenen.

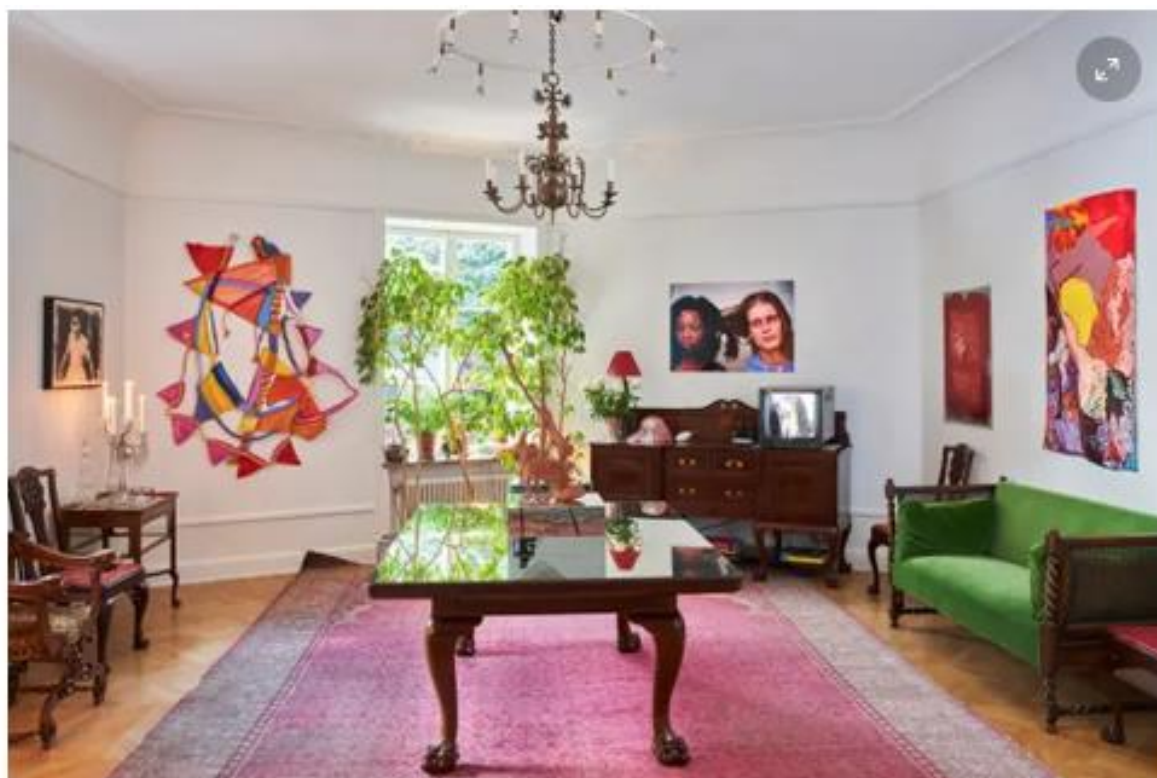
"Rock my soul II (Stockholm)"

Utställning

Var: hos Eva Livijn, Karlaplan 14

TOM 27 november. För besök maila: eva.livijn@futura-gallery.se

Det är en märklig sak att på konststrunda besöka en stor våning på Östermalm och bakom ett rött sammetsdraperi träda in i ägarinnans sovrum. Än märkligare är att ovanför den prydligt bäddade sängen mötas av Zanele Muholis blick i ett jättelikt fotografi. Verket "Bona, Charlottesville" från 2015 är ur en svit självporträtt där hen utforskar olika queera identiteter. Den sydafrikanska fotografen var en av de framträdande konstnärerna i Venedigbiennalens huvudutställning 2019.

"Rock my soul II (Stockholm)". Installationsvy i våningen vid Karlaplan. Foto: Carl Henrik Tillberg

På sängkammargolvet ligger ett verk av norska Frida Orupabo. Hon var med i samma biennal i Venedig och nu syns hon här på Karlaplan. Runt hörnet, i en korridor på väg till köket hänger, bara sådär, en bild ur den berömda fotografiska "The kitchen table series" från 1990 av legendariska afrikansk-amerikanska konstnären Carrie Mae Weems.

Och så håller det på, lägenheten är full av verk av 25 konstnärer varav flera är eftertraktade namn som ställs ut på institutioner som Tate Modern i London och

Museum of Modern Art i New York. Alla är kvinnor/ickebinära och samtliga ur den globala afrikanska diasporan. Det är med andra ord verk i olika tekniker och på hög internationell nivå som visas i "Rock my soul II (Stockholm)" hemma hos galleristen Eva Livijn. Det är ganska fabulöst.

Carrie Mae Weems, "Untitled (playing harmonica)" ur "The kitchen table series", 1990–99. Gelatinsilverfotografi. Foto: Carl Henrik Tillberg

Titeln, som också ger en fingervisning till gruppställningens intressanta tema, är hämtad från amerikanska författaren, feministen och aktivisten bell hooks

(1952–2021) bok "Rock my soul, black people and self esteem" om svart självkänsla, sargad sedan slaveriets dagar. Utställningen är tillägnad henne, tilläggen med siffran "II" och "(Stockholm)" har tillkommit därför att det rör sig om den andra – utökade – inkarnationen av något som först visades i Victoria Miro Gallery i London.

Då som nu är brittiska konststjärnan Isaac Julien curator. I juni adlades Julien i samband med drottning Elizabeths platinumjubileum och nästa vår öppnar en stor utställning i Tate Britain med hans konst. Det är Eva Livijn som genom sin vänskap och entusiasm lockat honom till Stockholm där han häromveckan var attraktionen i ett konstnärssamtal på Nationalmuseum.

Claudette Johnson, "Afterbirth", 1990. Pastell på papper. Foto: Carl Henrik Tillberg

Den äldsta deltagaren, 96-åriga Betye Saar, är känd för sina assemblage som kretsar kring klichéfiguren Aunt Jemima, den stereotypa afrikansk-amerikanska hemhjälp. Svenska Fatima Moallim, 30, är en av de yngre medverkande. Hennes verk "Årskurs 1-3" är berörande med små bilder på henne själv, en allvarlig liten mörk flicka hämtad ur skolfoton, kompletterade med tuggummipapper och ett godishalsband – begärliga objekt för en 7-åring.

Likaledes svenska Theresa Traoré Dahlberg visar bland annat skulpturen ”Haren Hakili”, inspirerad av folksagor från Burkina Faso.

Ett sofistikerat verk är Stockholm- och Londonbaserade Diana Agunbiade-Kolawoles ”Cloak”. Känsligt dessutom, man får se upp så man inte råkar trampa på en mantel som spiller över på golvet. Den är sammansatt av fotografier av ett 30-tal personer klädda i traditionell yoruba-dräkt och modellerad på drottning Elizabeths kröningsmantel. Anspelningen på det brittiska koloniala arvet är tydlig, men ändå subtil.

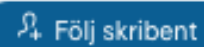
Diana Agunbiade-Kolawole, "Cloak", 2015. Foto, raffia garn, trä. Foto: Carl Henrik Tillberg

Hjärtslitande blir stämningen i våningens innersta rum där ett omfattande ljudverk rullar i en över två timmar lång loop. Det är flerspråkiga vittnesmål av kvinnor som utsatts för könsstympning. Att lyssna på Owanto Bergers ”One thousand voices” är gripande. På väggen hänger broderiet ”Omnia” som berättar

den smärtsamma historien om en flicka som elva år gammal fördes bort för att omskäras.

”Rock my soul II (Stockholm)” gör just det som titeln utlovar, skakar om själen i en utställning som snyggt mixar estetik och aktivism och samtidigt låter betraktaren dra sina egna slutsatser. Vad är då haken med att visningsplatsen är ett privat hem? Jo, det är att det inte bara är att promenera in bland byråer och kandelabrar och titta som i vilket galleri som helst. Utställningen är ”open by appointment”, det vill säga: man får mejla och komma överens om en besökstid fram till slutet av november.

Clemens Poellinger

 Följ skribent

Publicerad: Svenska Dagbladet, 2022-10-15

<https://www.svd.se/a/Q7yBlV/fabulos-konstmix-ur-den-afrikanska-diasporan>